

Zdenko Kodrič

Telefonski klici

Na klopci: mi je čas zbežal skoz oblake. Še zmeraj sedim, poslušam veter, ki ga najini otroci ne slišijo, prisede žena, razvršča travniške rože in potem se gledava do jutra.

Kopasti oblaki: s telefonom sva si na ti. Jaz jezdim kobilu, ona nastilja konjem. Vreme se zgoraj dolgočasi, to je več kot očitno, saj pozimi ne sneži in poleti ne pade tlak.

Podobe iz sanj: moj roman prehaja v zvočno stanje, to bo bitka za položaj na vrhu gore. Z Osankarice se po toboganu spustim v dolino. Nekaj tipov me čaka, prikovanih v škornje.

Delo na akord: ko pade zrno žita, pade tudi ploha trav. Pod milim nebom sva žela od jutra do noči. In požela slavo, dobička nisva razdelila. Jaz sem prvi skopal najin grob.

Potok in brv: čevlji so brez blata stopili na breg. Ne mislim se prepirati s spominom, bojim se ovinkov; tisti, ki zavijejo v levo, so smrtno nevarni. Kosti so simboli dneva.

Dan, ko je zapadel sneg: ptice se mu prilagajajo. Muzika pod večernimi brezami je oklepaj mojega znamenja na trdi koži. Ne bom zmogel sam žagati in klestiti. Pokličem ženo.

Ruski pesniki: na plohu gnezdijo orli. Neurje se bliža, pod oknom je mokra trava in človek, ki ni od tu, ne more sestiti nanjo. Sedeva na klop pod kap in kačeva pipo miru.

Filozofija in dež: lepo vreme sem želel zamenjati za drva. Ko sem sam, je bukev tako napihnjena, da ne vidim neba, njenih hlačk na vrvi in avtoceste, po kateri vozi moj hrast.

Kondicija: iščem svojega varnostnika, kje je? Pri njej, seveda, kot opica se lepi nanjo, preziram to, odpustim tega tipa!
Potem tečem sam. Na grad z dvigalom, dol z njegovo pištolo.

Ogenj: je naredil moj spomin. Rad bi bil nakit za mis sveta.
Potepal bi se po njenih prsih, zapiral njen dekolte z dragim kamnom in pijan od lepote z grafitom risal akte in apostole.

Gorski greben: hoja po njem je drzna. Eklogit, ki ga najdem, vržem v morje in dno pozeleni. Zmeraj sem zadnji, res zadnji, v dolgi vrsti naročnikov gozdnega stekla. Zato je oko slepo.

Metamorfoza: kremen v kozarec, kamen v lesteneč. Morska sol me spreminja v pepel; mrtvim oznanilo, darilo živim. S psom pridem na cilj, ki so ga organizatorji teka postavili na gladino.

Steber v vodi: reči so tu zaradi reke, stvari pa zaradi Boga.
Speed dating je moja molitev ob rojstvu vinske kraljice, a
me ne bo zraven, hitim v svojo starost in šivam njene rane.

Napačna vožnja: se konča na psihiatriji. Tam zanetim ogenj,
gojim paradižnik v velikih loncih in tesnoba, ki me spremlja,
ne izgine, rastline pač pokrijem s plastičnim dežnikom. In zaspim.

Celo otroci: se vzpenjajo na steber. In pojejo božično pesem.
Radodaren postajam, kriva je bližina električne centrale.
Vsem bližnjim razdelim osebne izkaznice, iz katerih se vali dim.

Čas: britev ne sme v frizerski salon, lahko pa počiva na licu.
Dvajset let se nisem bril, proletarska brada je osivela,
z dolgimi lučmi žmikam, prehitevam po desni in crknem v reki.

Jedi na žaru: z branjem pisem postanem sladkosned in igralec, ki na radiatorju deklamira. Meso sem zmasiral lani, nanj potrosil rožmarin, česen dal sem v njena usta in potem sva točila vino.

Žepni koledarček: pticam in opekam posodim marec v spomin, aprila po navadi dežuje in takrat se igra razplamti v peči do vrelišča. V žepu pomigljata rosa in nož, skoz vrata vržem kost.

Praga od zgoraj: poletiva z ženo z oblakom smoga, slišiva reko, ki pod nama poplavlja, v cerkvah oznanijo hudo uro, beživa dol, na bregu čaka riba, s polnimi usti se vrževa nanjo in obstojiva.

Mislim, da bo konec: sveta čez kako leto ali dve. Takrat bom žel pšenico, mogoče sejal rž in bom impresionistom pokazal svoje karte. Za mano ne bo treba nikomur zapirati težkih vrat.

Ženina stegna so se napela: ko sem ji povedal, da jo še zmeraj ljubim. Z zobom me daj, je vpila, s sekalcem me vzemi! Oh, ta njena loterija in številke, ki tečejo veliki maraton po Rimu in Parizu!

Ko bom odšel: bom dolžnik. Noge ne potrebujem več, dovolj je ena, leva, da lažje vstanem, da se sekiram ves dan in trosim resnico o pisanem blagu, na katerem so uganke o smislu sveta in tople vode.

Zadnjič je nogometaš: udaril z dlanjo po šipi. Razbita dlan je bila prvovrstna knjiga dogem in drevo življenja nekega nemškega kluba. Ko sem prvič zmagal, sem bil bolj poten kot krvav.

Tek na dolge proge: sporazumevanje na Maratonu treh src nikogar ni zanimalo, le teči je bilo treba; malo naprej, malo nazaj. Tango je ples, ki me potegne vase in izpljune na mehki afriški obali.

Slovenska sobota: filmsko platno, razpeto med skalami.
Najboljša zgodba *Odgrobadogroba* zleze iz grl pevskega zbora.
Iz mojih ušes pa gnoj in bučno olje v pijano praznično juho.

Izpraznjen sem: a mislim kot obseden. Da bo zmanjkalo notnega
črtovja, listov papirja, tipkovnic in klistirja. Se bojim,
trepetam od napora in bolj sem prazen, bolj gori težki bencin.

Praznovanje: oblačil sem se v brezo, pogoltnil oblak prezira.
Prebujenje je klic pomladi, rožmarin me vabi, žena vpije,
proč, proč, taki klici so nebesni, božji, dišijo po črni kavi.

Klici kličejo: zavrnil sem sina, zavrnil slovo od grebena,
od gore, petelinjega boja. Vrnil sem šahovske figure, vrnil klic.
Iz bojne noge se vali odmev, v katerem uzrem zidec Betlehema.